

Beste mensen,

We zijn kinderen van onze ouders, we hebben ze niet uitgekozen. We hebben wat van hen overgenomen: wat we van hen hebben geleerd, hun genen en wat ze ons hebben nagelaten, erfenis, of schulden. Je kunt trots op ze zijn, of je voor hen schamen. Generaties zijn met elkaar verbonden. Als je uit een rijk gezin komt, kun je er voordeel van hebben. Als je uit een arm gezin komt heb je een moeilijker start. Fouten uit het verleden worden een nieuwe generatie soms aangerekend. Als je ouders fout waren in de oorlog, konden de kinderen daar op worden aangekeken. De appel valt niet ver van de boom. Anderen zijn trots op hun roemrijke voorouders.

In de 10 geboden staat dat de daden van de ouders nog 4 generaties kunnen doorwerken. In deze tijd wil men in Nederland schoonschip maken met het verleden. Men wil de bevolking van Suriname excuses aanbieden voor slavernij die 150 jaar geleden is afgeschaft, meer dan 4 generaties geleden. Niemand heeft daar nog persoonlijke verantwoording voor. Is zo'n excuus dan wel zinvol? In Jeremia 31 en Ezechiël 18 wordt er over gesproken dat kinderen niet voor de daden van hun ouders verantwoordelijk zijn en ouders niet voor die van hun (mondige) kinderen.

Ik denk dat een schuldbelijdenis in de eerste plaats een persoonlijke zaak is. Baptisten belijden dat in de persoonlijke doop. Een lied zegt: It is me, oh Lord, nor my father nor my mother, nor my brother, nor my sister... Je belijdt geen schuld voor een ander, maar voor je eigen daden, waar jij verantwoordelijk voor bent. Toch begint niemand met een schone lei, in zekere mate ben je erfelijk belast, ten goede of ten kwade. Een discussie als deze is denk ik nog niet ten einde.

Een goede Sabbat gewenst,

Roel Dijk